

Formanden: Det er Paastanden paa Overgang til Dagsordenen, der er til Behandling.

Stauning: Jeg vil gerne i Anledning af den Motivering, det konservative Partis Ordfører (Pürschel) nu gav, sige, at det forekommer mig, at ved en Dagsorden som den foreslaaede maa det være de Konservative ligegyldigt, hvem der har stillet den. Jeg antager ikke, at det ærede Medlem Hr. Pürschel vilde finde den mere tiltalende, om jeg havde stillet den. Tværtimod, det ærede Medlem Hr. Holstein staar ham dog trods alt en Smule nærmere, end jeg kan siges at staa ham. Jeg formoder dog, at det maa være mere tiltalende for de Konservative at stemme for den, naar det er en Konservativ, der stiller den, end om det havde været mig, saa jeg forstaar ikke denne Tale om, at vi selv burde fremsætte en Paastand paa Overgang til Dagsordenen; det synes jeg kan være de Konservative i alt Fald ligegyldigt. Vi bestemmer, naar vi vil stille en Dagsorden, og vi bestemmer ogsaa, for hvilke Dagsordener vi vil stemme. (En Stemme: Det gør vi ogsaa!). Det gør de Konservative ogsaa, og det er den Forklaring, jeg nu har faaet, der gør, at jeg synes, der er Anledning til at spørge om en Ting.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel forklarede, at det var en naturlig Tanke, der var nedlagt i denne Dagsorden, at Sagen tilbagevises til den Minister, som ikke med sit Forslag har kunnet give Rigsdagen et Forhandlingsgrundlag. Men til Trods for, at det var en naturlig Tanke, sagde det ærede Medlem, var det ikke den rette Fremgangsmaade, man her valgte. Det ærede Medlem sagde saadant noget som, at han troede ikke Handelsministerens Evne til at løse Opgaven vilde vokse ved denne Henvisning. Jeg paaskønner den uforbeholdne smukke Tone, der hersker mellem Regeringen og dens Støtteparti. Jeg tror det heller ikke, det indrømmer jeg, men jeg gik ogsaa ud fra, at naar Dagsordenen stilledes, forstod Ministeriet Tanken og vilde ikke for Alvor kunne dække sig bag Betragtningen: Tillidserklæring. Men til Trods for disse Betragtninger om den naturlige Tanke og om Handelsministeren som uegnet til at løse denne vigtige Opgave endte det ærede Medlem Hr. Pürschel med at sige: Uanset alt dette vil vi alligevel samles om og bevare Ministeriet. Ja, dette „uanset“ nævnte jeg i Gaar. Det er en gammel Vending fra konservativ Side. „Uanset Erklæringen af 9. Juli“ faar nu sin smukke Efterligning i Historien ved de Konservatives Opræden

ved denne Lejlighed. Jeg forbaavsedes over, at det ærede Medlem Hr. Pürschel i Sammenhæng med denne Tale vilde paalægge os andre fornøden Alvor. Jeg tror, at de, der i denne Situation redder — hvis det lykkes — det Ministerium, som har vist sig i den Grad uegnet til at løse en stor Opgave, hvad de Konservatives egen Ordfører (Pitzner) meget stærkt har fremhævet i Gaar, de, der redder dette Ministerium og derved svækker Statens Stilling ogsaa i økonomisk Henseende ved den Langvarighed, som denne Sags Behandling derefter maa faa, de har ingen Grund til at tale om fornøden Alvor til os andre. Det er ganske klart, at for det konservative Partis Afgørelse i dette Øjeblik er det ikke saglige Hensyn, der ligger til Grund. For de Konservative vejer her politiske Hensyn, Hensynet til det saakaldte borgerlige Samarbejde, mere end Statens Interesse i Landmandsbanksagen.

Jeg vil da slutte med at spørge det konservative Parti, da jeg forstod, at det var denne Dagsorden fra det ærede Medlem Hr. Holstein, de særlig var imod, om de vil være villige til at stemme for en Dagsorden, der rent og klart siger, at vi ikke nærer Tillid til, at dette Ministerium kan løse den foreliggende Opgave.

Pürschel: Hvis det ærede Medlem Hr. Stauning ønsker det sidste Spørgsmaal besvaret, kan han jo stille Dagsordenen, saa faar han Svaret.

Det, jeg har sagt, er, at Tanken om at vise Lovforslaget tilbage er en naturlig Tanke, og det er jo en Ting, hvorom alle er enige. Jeg har sagt, at vi har overvejet den, og vi har forkastet den. Og naar vi en Gang har forkastet denne Tanke, saa ændrer vi ikke vor Opfattelse, fordi der pludselig bliver Udsigt til politisk Halløj, og man saa skal til at operere paa det. Vi holder fast ved den Afgørelse, som vi har truffet her. Og maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Stauning, at dette er ganske uafhængigt af, hvem der stiller Dagsordenen, ganske uafhængigt deraf. Den vilde ikke være os kærere, hvis det ærede Medlem stillede den, det har det ærede Medlem jo ganske Ret i.

Jeg tillod mig at gøre en Bemærkning om fornøden Alvor før, og denne Bemærkning fastholder jeg. Thi det er min Overbevisning, at det ærede Medlem Hr. Stauning har Ret, naar han mange Gange fra denne Talerstol har mindet om, at Landmandsbanken ikke havde godt af alt for voldsomme og oprivende Debatter. Det havde det ærede Medlem ganske Ret i, og dette skulde det ærede Medlem huske, ikke